

Iver Poulsen: De tre lovforslag, som den højtærede finansminister her har fremsat, og som er beregnet til at skulle indbringe staten 260 mill. kr., synes jeg er en temmelig stor afsløring af regeringen, for lovforslagene viser nemlig, at det forudsete resultat af regeringens økonomiske politik ligefrem har slået regeringen med en sådan panik, at den faktisk er blevet bange for sin egen skygge. Nu har statsministeren i sin glæde over, at julipristallet ikke udløste en ny dyrtidsportion, ved enhver lejlighed fortalt vælgerne, at regeringens økonomiske politik og specielt den såkaldte helhedsløsning har sikret pris- og lønstabilitet her i landet; og hvis statsministeren virkelig selv har troet på, hvad han her har sagt, kan man godt forstå, at regeringen er blevet slået af panik, nu da det økonomiske råds formandskabs forudsigelser viser sig at holde stik. Det økonomiske råds formandskab udtalte nemlig før helhedsløsningen, at landets produktionsmæssige og økonomiske stilling og nærmeste fremtidsudsigter ikke kunne begrunde nye lønkrav, og at man kunne forvente en ny dyrtidsportion udløst med januarpristallet, men regeringen sad enhver advarsel overhørig og gennemførte sin helhedsløsning med nye lønforhøjelser til de befolkningsgrupper, som regeringen nu ønskede at favorisere.

Regeringen har således med sin helhedsløsning bidraget væsentligt til den situation, hvori vi står i dag med stigende priser og stigende lønninger, for der kan ikke være tvivl om, at helhedsløsningen netop har givet pristallet det sidste lille nyk, som udløser en dyrtidsportion. Men endnu før den lønstigning, der er betinget af pristalsstigningen, kommer til udbetaling, fremsætter regeringen nu, nærmest i panik, synes jeg, forslag om, at denne lønstigning skal trækkes ind i statskassen gennem afgiftsforhøjelser, så staten kan bruge stigningen til at betale lønstigningen med. Hvis ikke det er at gøre nar af skatteyderne i almindelighed og af lønmodtagerne i særdeleshed, så ved jeg ikke, hvordan man bærer sig ad med at gøre nar af folk.

Lønstigningen bliver taget fra lønmodtagerne, og tilbage har de så at betale de højere priser og den højere skat, som følger med den højere lønning, og de borgere, som ikke har en pristalsreguleret indtægt,

de får ikke engang hel eller delvis kompensations gennem et dyrtidstillæg; de får kun den højere skat og de højere varepriser at betale. Lønningsposen bliver vel større, men i stedet for at indeholde kroner, der kan købes varer for, bliver den fyldt af stadig mere værdiløst papir. Jeg har en ganske klar fornemmelse af, at skatteyderne i almindelighed, men lønmodtagerne i særdeleshed efterhånden er trætte af denne svikmølle og af hele tiden at blive holdt for nar, for det er jo det, der sker.

Man hører undertiden den påstand, at helhedsløsningens virkning på vor økonomiske stilling ikke har været nævneværdig, men det er ikke rigtigt. Det er rigtigt, at vi har den værste ende af helhedsløsningens uheldige virkninger tilbage med de større lønstigninger, som kommer til marts, og det kan nok give grund til nogen bekymring ikke mindst i betragtning af, at regeringen har fremsat og yderligere i den nærmeste fremtid vil fremsætte nye udgiftkrævende lovforslag, som vil betyde en yderligere udpumpning af købekraft. Men det er ikke rigtigt, at helhedsløsningen hidtil har været uden betydning for prisudviklingen.

For landbrugets vedkommende betød helhedsløsningen i 1963 en timelønsforhøjelse på 20 øre og dertil 6 øre i dyrtidstillæg; det var altså 26 øre i 1963. I 1964 vil den sammen med tillægspensionen komme til at betyde en timelønsstigning på ikke mindre end 51 øre. Det vil altså i helhedsløsningens 2-årige periode betyde en stigning på 77 øre i timen for landbrugets vedkommende. Lad så være, at landbruget i dag har bedre afsætningsmuligheder og en ret god eksportindtægt; det er jo, som det ganske klart fremgik af markedsdebatten forleden, noget, der må anses for at være tidsbegrænset; og noget, man ikke kan bygge på ud i fremtiden, men situationen er bedre, end den var for et par år siden. Disse 77 øre er imidlertid nøjagtig den samme lønstigning for landbruget, som dette erhverv fik pålagt i galskabens år 1961, da alle kunne se, at der var tale om en løngalskab, og en sådan lønstigning kan ikke undgå at påvirke produktionsomkostningerne for landbrugsvarer og levnedsmidler.

Hvad angår cigaretterne, er det omtalt af tidligere ordførere, at det kan lyde meget tilforladeligt, at finansministeren nu vil